

Disney
КРАСАВИЦАТА
И
ЗВЯРА

Адаптирана от Елизабет Ръдник

Сценарий на Евън Спилиотопулос,
Стивън Чбоски и Бил Кондън

Превод Ирина Денева – Слав

Disney Press
LOS ANGELES • NEW YORK

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Beauty and the Beast*
Copyright © 2017 Disney
All rights reserved.

Превод Ирина Денева – Слав
Редактор Ина Михайлова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-1933-5

КАТО ВСИЧКИ ПРИКАЗКИ И ТАЗИ започва с три простички думи: имало едно време... Само че след тях нашата история – една по-различна приказка, поема в нова посока. Защото тя не е просто разказ за прекрасна девойка и красив принц – макар истината да е, че дамата действително е прекрасна, а принцът е истински очарователен. Това е разказ за много по-дълбока красота. История за двама души, срещнали се при много интересни обстоятелства, двама души, научили се да виждат истински значимото едва след срещата си, с която започва приказката им – едновременно стара като света и нова като току-що разцъфнала роза.

И така, историята започва. Имало едно време в сърцето на Франция...

A large, intricate white scrollwork design on a grey background. The design features a large, sweeping scroll on the left side that curves upwards and then downwards, with smaller, more delicate scrolls and leaf-like patterns extending from it. The overall style is reminiscent of classical or Art Nouveau decorative elements.

ΠΡΟΛΟΓ

ПРИНЦЪТ СЕ НАМРЪЩИ. СТОЕ-ше пред двойка масивни позлатени врати, затворени за него. Издад тях той чуваше музика и смях. Празненството, *неговото* празненство, беше започнало. Вдигаха се наздравници. Кристалните чаши звънтяха. Гостите се разхождаха из пищната бална зала и без съмнение се дивяха на стотиците безценни предмети, наредени покрай стените. Великолепни вази, изкусни портрети от далечни места, разкошни гоблени, плата за сервиране от чисто злато – това бяха малка част от разнообразните украшения в залата. Всички те обаче бледнееха пред красотата на самите гости. Защото Принцът не канеше на празненствата си когото и да е, а само онези, които намираше за достатъчно красиви да удостоят присъствието му. И така, гостите идваха от всички

краища на света и всеки един от тях бе украшение като неодушевените предмети в залата.

Застанал пред затворените врати, Принцът почти не забелязваше прислужниците, които се суетяха нервно около него, полагайки финалните щрихи по костюма му. Икономът стоеше наблизко с джобен часовник в ръка. Високомерният старец ненавиждаше липсата на всякакво уважение към времето от страна на Принца. В замяна, Принцът изпитваше огромно удоволствие да пилее времето на иконома. Пред Принца бе застанала прислужница с четчица от перо в ръка. Много внимателно тя изписа една бяла линия на лицето на младия мъж. Боята прилепна към гладката му, безупречна кожа. След тази последна мазка, прислужницата свали ръка от лицето на господаря си и наклони глава настрани, за да огледа работата си.

Рисуването на маската бе отнело часове и си личеше. Беше прелестна. Лицето на Принца бе преобразено от един тънък слой боя. Ясно се открояваха и най-малките подробности от маската, чак до най-ситните златисти перца, синия контур около очите и до деликатните петънца руж, които

подчертаваха бездруго забележителните му скули. В духа на последната мода, маската съдържаше и две изкуствени бенки, поставени на най-подходящите места – една под дясното око и една над алениите му устни. Под маската сините очи на Принца излъчваха хладно сияние.

Прислужницата отстъпи крачка назад и зачака, а главният камериер облече на Принца дълъг жакет, обсипан със скъпоценни камъни, и после внимателно го огледа, за да се увери, че всички камъни са си на местата. Доволен от огледа, той кимна на прислужницата и напудри перуката на Принца. После и двамата зачакаха със затаен дъх реакцията на Принца.

Принцът вдигна ръка, облечена в ръкавица, и махна веднъж, високомерно. Отнякъде веднага изникна лакей.

– Още светлина – нареди Принцът.

– Да, Ваше височество – рече лакеят, обърна се и взе един свещник. Вдигна го, за да осветят свещите лицето на Принца.

Принцът държеше огледалце. Беше сребърно, с гравирани по гърба листенца и с тънка дръжка. В

големите ръце на Принца огледалцето изглеждаше миниатюрно и невероятно крехко. Той обърна глава наляво, после надясно и после отново наляво, а след това погледна право напред в отражението си. Кимна веднъж и после, сякаш огледалцето беше парцал, той го пусна да падне.

Прислужницата, която почти бе загубила съзнание от облекчение, когато Принцът изрази одобрението си с кимване, сега спря да диша, гледайки как огледалцето пада. Без дори да се обърне при сепнатия звук, който излезе от устните ѝ, Принцът изчака икономът да отвори вратите. Щом влезе, лакеят се метна напред и хвана огледалцето в мига преди да се удари в пода. Всички прислужници изпуснаха въздишка на облекчение, когато вратите се затвориха зад гърба на Принца. През следващите няколко часа те щяха да могат да се поотпуснат далеч от погледа на жестокия си, разглезен и груб господар.

Незапознат с мислите на прислугата си или може би запознат, но незаинтересован от тях, Принцът запрестъпва из залата. Пред него се простираше море от белота – според инструкци-

ите в поканите. Беше трудно да се различат гостите, освен по маските. Резултатът беше вълшебен. Устните на Принца обаче останаха стиснати, а сериозното изражение на лицето му не подсказваше дали изпитва удоволствие от красотата, събрана в замъка му. Той никога не даваше на околните да разберат дали изпитва радост, или болка. Това го обгръщаше с мантия на тайнственост, която извънредно много му харесваше. Докато вървеше, чу шепота на млади жени, които развълнувано се питаха дали тази нощ ще ги покани на танц. В ъгълчето на устата му пропълзя самодоволна усмивка, но той я потисна и продължи напред.

След като мина през групичка кандидатки за ръката му и техните придружителки, Принцът стигна до трона си. Той стоеше на подиум и предоставяше на Принца най-подходящото място за гледане на празненството. Както всичко останало в залата, тронът също бе пищен. Над тази пищност доминираше един огромен, величествен герб, който ясно показваше – сякаш и без него не беше напълно ясно – чий е този трон. Застанал до него, Принцът се обърна и огледа балната зала. Видя

как един дребен, пъргав човек се настани пред огромния клавесин в другия край на залата. Принцът срещна погледа на мъжа, който му се усмихна мило, разкривайки зъби, виждали и по-добри дни. Принцът изкриви лице, но кимна. В края на краищата това бе великият италиански маестро. Дватамата с жена му, елегантната оперна дива, застанала сега до него, бяха прочути из цял свят с музиката си. С две думи, те бяха най-добрите. Именно затова Принцът ги беше поканил на бала.

Щом Принцът кимна, маестроото засвири, а жена му запя и гласът ѝ изпълни залата. Принцът слезе от подиума и започна да танцува. Движенията му бяха плавни и умели, усъвършенствани с години упражнения. Около него се завъртяха дами, също упражнявали танците години наред. Въпреки това, техните движения бледнееха пред неговите. Присъствието му бе сякаш твърде голямо за тази зала, външността му твърде красива, а студенината, която излъчваше, по-пронизваща от вятъра и дъжда, бушуващи навън.

Гласът на дивата се бе издигнал до почти болезнено висока нота, когато изведнъж над музиката и

вятъра Принцът чу невъзможния да се сбърка звук от чукане по вратата, която водеше към градините. Той вдигна ръка и музиката рязко спря.

Чукането се повтори. За момент всички останаха по местата си. После всички прозорци се отвориха едновременно, последвани от вратата. В балната зала нахлу дъжд, а бурният вятър угаси свещите, наредени в аплици по стените. Балната зала потъна в мрак и Принцът чу как гостите си зашепнаха нервно. В оскъдната светлина от свещниците по масите, Принцът загледа, обхванат от гняв и любопитство едновременно, как една закачулена фигура пристъпва през отворената врата. Фигурата бе прегърбена и с трепереща ръка стискаше чепат бастун. Непознатият пристъпи от студа навън в топлината на балната зала. Щом вратата се затвори, от фигурата се изтръгна въздишка, разкриваща радостта ѝ, че се намира на място, което той или тя смята за сигурно.

По-голяма грешка непознатият едва ли би могъл да допусне.

След като първоначалният му шок премина, Принцът усети как го изпълва ярост. Той сграбчи

един свещник от най-близката маса и се втурна през тълпата гости, разбутвайки хората. Докато стигне до вратата, лицето му се беше зачервило въпреки боята. Там той видя, че неканеният гост е стара просякиня. Беше силно прегърбена и Принцът се извисяваше над нея.

– Какво значи това? – изръмжа той злобно.

Старицата вдигна глава и го погледна с надежда. Протегна напред ръка, в която държеше червена роза, и каза тихо:

– Търся подслон от бурята.

Сякаш по команда, в същия момент вятърът се усили и зави като полудял звяр.

Принцът не се трогна.

Не го интересуваеше, че жената е премръзнала и мокра. Тя беше стара парцалива скитница. И, което бе по-лошо, съсипваше бала му. Нова вълна от нажежен до бяло гняв премина през него, когато осъзна грозотата ѝ наред цялата тази красота, създадена от него с толкова труд и старание.

– Махай се! – изсъска той и размаха ръка пред лицето ѝ. – Махай се веднага. Мястото ти не е тук.

Той посочи елегантно облечените си гости.

– Моля – рече старицата. – Имам нужда от подслон само за през нощта. Няма да стоя в залата.

Принцът се намръщи.

– Не разбираш ли, стара жено? Тук е дом на красотата – каза той студено. – Ти си прекалено грозна за замъка ми. За света ми. За мен.

Жената сякаш се смали под шибациите думи на Принца, но той не изпита и капчица угризение. Даде знак на иконома и главния лакей да изведат жената.

– Не бива да се подлъгваш от външния вид – каза жената, щом двамата прислужници се приближиха. – Красотата е в душата...

Принцът отметна глава и грубо се разсмя.

– Приказвай каквото щеш, дърта вещице. Тук всички знаем кое е красиво – ти не си. Сега се махай!

Принцът се обърна и понечи да се отдалечи, но го спря звукът от едновременно затаения дъх на гостите му. Той погледна през рамо и очите му се разшириха. Със старицата ставаше нещо. Мръсната ѝ пелерина сякаш я бе обгърнала в пашкул, бе я накарала да изчезне. Последва взрив от светлина,

която го заслепи.

Когато пред очите му се проясни, старата просякиня я нямаше. На нейно място стоеше най-красивата жена, която Принцът бе виждал. Тя се носеше във въздуха над него, излъчвайки златиста светлина, подобна на слънчеви лъчи. Изведнъж Принцът разбра каква е старицата, защото беше чел за тези създания. Беше магьосница – магьосница, която току-що го бе подложила на изпитание.

И той се беше провалил.

Принцът падна на колене и вдигна ръце.

– Моля те – каза той. Сега бе негов ред да се моли. – Съжалявам, магьоснице. Добре дошла си в замъка ми за колкото ти е приятно.

Магьосницата само поклати глава. Беше видяла достатъчно, за да разбере, че извинението е неискрено. В сърцето на Принца нямаше нито доброта, нито любов. Магията потече в нея и се изля върху Принца.

Преобразяването започна мигновено. Тялото на Принца се разкъса от болка. Гърбът му се изви назад и той простена, когато усети как започва

да се уголемява. Бижутата му се откъснаха и паднаха. Дрехите му се нацепиха. Гостите наоколо се разпищяха при вида му и побягнаха. Принцът протегна ръка в опит да сграбчи ръката на един минаващ наблизо мъж, но за свой ужас откри, че собствената му ръка прилича на лапа на чудовище. Мъжът отскочи и избяга с останалите гости.

Насред суматохата магьосницата спокойно гледаше как наказанието ѝ придобива форма. Скоро балната зала остана празна, ако не броим прислугата, музикалното дуо и едно кученце, което принадлежеше на дивата. Пред изумените им погледи преобразяването на Принца приключи. На мястото на красивия мъж сега стоеше ужасяващ звяр. Но не само той бе преобразен. И останалите обитатели на замъка не изглеждаха както досега. И те бяха променени...

Дните се превръщаха в години и светът забрави за Принца и прислугата му, докато накрая омагьосаният замък напълно се изолира от външния свят, заключен в прегръдката на вечна зима. Магьосницата изтри всички спомени за замъка и обитателите.

те му дори от съзнанието на любимите им хора.

Оставаше само една слаба надежда: розата, която тя бе предложила на Принца, бе омагьосана. Ако Принцът се научеше да обича друго живо същество и да спечели любовта на това същество в отговор, преди да е паднало последното листенце на розата, заклинанието щеше да бъде развалено. Ако не успееше, бе осъден да остане завинаги звяр.